

Kouzelný batůžek

Lucie Hamalčíková

Ilustrovala
Renáta Ficková

FRAGMENT

Kouzelný batůžek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lucie Hamalčíková

Kouzelný batůžek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Kouzelný batůžek

Lucie Hamalčíková

Ilustrovala
Renáta Ficková

FRAGMENT

Text © Lucie Hamalčíková, 2025
Illustrations © Renáta Ficková, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-253-7116-9 (1. vydání, 2025)
ISBN e-knihy 978-80-253-7127-5 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7128-2 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-7121-3 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Obsah

Nový batůžek / 5

Dobrodružný sen / 12

Eliška ve světě bez lidí / 20

Výlet do minulosti / 28

Zábavná zoo / 37

Nebe plné dárků / 45

Výprava na hrad / 52

Vánoční radovánky ve sněhu / 64

Nebezpečná výprava / 72

Loučení s batůžkem / 80

Nový batůžek

Eliška byla veselá holčička s hnědými vlasy a modrýma očima. Byla to celkem obyčejná holčička, která dělala obyčejné věci stejně jako ostatní děti. Stejně jako všechny děti musela chodit do školy, čistit si zoubky, poslouchat maminku a tatínka a vůbec dělat věci, které vlastně děti dělají nerady. Ale co dělala Eliška opravdu ráda? Jezdila s maminkou a tatínkem na výlety.

Pokaždé viděla něco nového a zajímavého, a protože byla na výletě vždycky dobrá nálada a veselo, maminka s tatínkem dovolili Elišce i víc zmrzliny než jindy. A to se jí moc líbilo. Někdy jeli autem a někdy vlakem, zrovna jako na poslední výlet. Eliška cestu vlakem milovala, vždy pozorovala lidi kolem sebe a nejvíc se těšila, až přijde průvodčí a bude kontrolovat jízdenky. Sama mu je podávala a připadala si už jako velká slečna.

Tentokrát se Eliška s rodiči chystala na výlet do Prahy do planetária. Maminka s tatínkem jí obvykle koupili na výletě nějakou drobnost, a protože Eliška už byla školačka, zatoužila po novém větším batůžku, kam by si mohla stejně jako maminka dát všechny potřebné věci. Kapesníčky, svačinu a třeba i oblíbenou hračku. Mamince a tatínkovi se Eliščino přání líbilo a usoudili, že nový batůžek je prima nápad.

V obchodě s batůžky byl veliký výběr. Elišce šla z toho hlava kolem a nevěděla, který si má vybrat. Stála na špičkách a natahovala se k paní prodavačce, která zrovna vytahovala batůžky nejrůznějších barev a vzorů, některé byly malé, další velké, a protože Eliška byla docela nerozhodná holčička, nevěděla si s výběrem rady. Po celou dobu ji pozorovala jiná holčička, která stála opodál.

„Nemůžeš se rozhodnout?“ zeptala se Elišky a usmála se.

Eliška byla stydlivá, a tak jen zakroutila hlavou, že ne, a očkem koukla po mamince. „Poradím ti, chceš?“ zeptala se starší holčička.

Protože si Eliška opravdu nevěděla rady, tuto nabídku uvítala. „Ano, děkuju,“ odpověděla odvázně a taky se na holčičku usmála. Výběr byl opravdu veliký a paní prodavačka si dala záležet, aby jim ukázala všechny možné batůžky, které v obchodě byly.

„Prozradím ti tajemství, chceš?“ zašeptala starší holčička Elišce. Ta vykulila oči a přikývla. Protože tajemství milovala, bylo samo sebou, že ho chtěla prozradit. „Vyber si batůžek, který je modrý a má jednu kapsičku puntíkatou,“ zašeptala jí holčička do ucha.

Eliška se na ni nechápavě podívala – tohle přece nebylo žádné tajemství, jen rada, jaký batůžek si má vybrat.

„Tohle není žádné tajemství,“ řekla zklamaně.

Holčička se jen usmála a dodala: „Určitě si kup modrý batůžek s puntíkatou kapsičkou, je kouzelný!“ řekla opravdu, ale opravdu tiše.

Páni, tak to už bylo něco! Kouzelný batůžek... To už bylo pořádné tajemství. Eliška měla spoustu otázek, když vtom uslyšela maminku, jak na ni volá. Zrovna když řeším něco tak tajného a zajímavého, povzdechla si, ale nahlas zavolala: „Ano, mami?“ a běžela za maminkou k pultu.

„Už máš vybraný batůžek?“ zeptala se.

„Ještě ne, mami,“ vyhrkla Eliška, která se nemohla dočkat, až se dozví, proč by modrý batůžek s puntíkatou kapsičkou měl být kouzelný. Maminka měla pro ni pochopení a nechala ji ještě vybírat.

Eliška se chtěla za tajemnou holčičkou vrátit, ale ta už byla pryč. Pobíhala po obchodě, důkladně se rozhlížela, ale po holčičce ani stopy. Co teď? pomyslela si zklamaně. Teď už se nedozví, jak to s batůžkem opravdu je. Trošku se i zlobila – to se přece nedělá, takhle někoho nalákat a pak nic.

„Tak co, slečno,“ vyrušila Elišku paní prodavačka, „Jaký batůžek si nakonec vybereš?“

Za Eliškou se už dělala fronta. Ostatní zákazníci netrpělivě čekali, až na ně přijde konečně řada, a maminka s tatínkem jí připomínali, že za chvíli jim pojede vlak domů. Eliška se smutně rozhlížela po všech batůžcích, co tam paní prodavačka měla, a vybrala si růžový s puntíky.

„Dobrá volba, je krásný,“ řekla paní prodavačka a začala ostatní batůžky uklízet zpátky na polici. A najednou se to stalo... Eliška na poslední chvíli zahlédla modrý batůžek s puntíkatou kapsičkou. Vůbec to nečekala. Rozzářily se jí oči a hlavou jí prolétlo: On skutečně existuje! Neváhala ani minutu a batůžek si vyměnila.

Cestou ve vlaku si ho nadšeně prohlížela. Převracela ho sem a tam, otevírala a zavírala puntíkatou kapsičku a přemýšlela, jak by mohl být kouzelný. Vůbec nic ji nenapadalo. Chvíli se dívala z okna vlaku, ale za chvíli už zase vzala batůžek do ruky a přemýšlela o tajemství, na které se holčičky nestihla zeptat. Byla tak zamyšlená, že ani nevnímala, že přišel průvodčí a kontroloval jízdenky. Elišce to stále vrtalo hlavou a mrzelo ji, že tajemství neznala. Děla si z ní holčička v obchodě legraci, nebo byl batůžek skutečně kouzelný? To Eliška netušila.

„Je moc krásný,“ prohlížel si batůžek tatínek.

„Překvapilo mě, že sis vybrala modrý,“ usmála se maminka.

„Proč, mami?“ zeptala se udiveně Eliška. „No, protože jsi malá parádnice a chceš mít všechno růžové,“ vtipkovala maminka.

„Já si myslím, že ten batůžek je kouzelný,“ prozradila Eliška rodičům. Ti se na ni překvapeně podívali a zajímali se, v čem by měl být kouzelný.

„To právě ještě nevím, ale myslím, že určitě je.“

Maminka s tatínkem se usmáli a po zbytek cesty domů společně s Eliškou vymýšleli, jak by takový batůžek mohl být kouzelný. Měli různé bláznivé nápady a při jejich vymýšlení se i hodně nasmáli.

Večer, když se rodina vrátila z výletu, byla už Eliška opravdu unavená. Zalezla si do své postýlky, která byla obklopená

spoustou plyšových hraček, které měla Eliška nejraději. Hnědý pejsek Knoflík byl její nejoblíbenější. Když měla vyčištěné zuby, oblékla si růžové pyžamo a vlezla si do pelíšku. Ležela zachumlaná v posteli a čekala na mamčinu pohádku. Dnes ale měla v posteli ještě něco navíc – svůj nový modrý batůžek s puntíkatou kapsičkou. Měla z něj tak velkou radost, že s ním chtěla usínat.

Maminka začala číst pohádku o statečném princí, který zachraňoval princeznu. Eliška měla tuhle pohádku nejraději, protože byla napínavá, a obvykle bedlivě poslouchala, i když už předem věděla, jak to s princeznou dopadne. Jenže dnes tomu bylo úplně jinak. Měla plnou hlavu batůžku a mamčino vyprávění vůbec neposlouchala. Netrvalo dlouho a začaly se jí zavírat oči. Nebylo divu, po tak náročném dni. Zanedlouho usnula, maminka zhasla lampičku, pohladila ji po hlavě a tiše odešla z pokojíčku.

Dobrodružný sen

Byla tmavá noc a v Eliščině pokojíčku bylo úplné ticho. Nejen Eliška, ale celé město spalo. Za okny bylo slyšet jen mňoukání koček a občasné zvuky způsobené větrem, který v noci silně foukal. Říká se, že když je člověk hodně unavený, mívá hluboký spánek a zdají se mu zajímavé sny. Jeden takový se dnes zdál i Elišce.

„To není možné,“ posadila se na posteli a rozhlížela se kolem sebe. Postýlka, ve které spala, plula nad městem mezi mraky. „Letím na posteli, páni,“ zvolala nadšeně. Nemohla uvěřit tomu, co se děje. Byla opravdu hodně vysoko a pod sebou viděla celé městečko. Vůbec neměla strach, naopak byla z takového dobrodružství nadšená. Vesele poskakovala na posteli sem a tam a pozorovala svět pod sebou. Najednou nebyla noc, ale jasný den a Eliška mohla pozorovat, co se dole v městečku děje. Proletěla nad zoologickou zahradou, kde byla s rodiči minulou sobotu. Viděla slony a žirafy a jezírko, ve kterém se proháněli lachtani. Také zahlédla chlapečka, kterému zrovna spadla zmrzlina, kluky na hřišti, jak si kopou s balónem, a paní učitelku

ze školy, která právě na zahradě zalévala květiny. Viděla i pana Koblížka spěchajícího jako obvykle do práce a na lavičce v parku starého osamělého pána. Všechno, co Eliška dole viděla, jí připadalo zajímavé. Ještě nikdy neviděla městečko takhle z výšky – bylo to něco úplně nového a fascinujícího.

Lehla si na břicho, dala si ruce pod bradu a dál spokojeně pozorovala všechno, co se odehrávalo pod ní. Najednou se však postel zastavila.

„Co se to děje?“ lekla se a vyskočila. Bum! Eliška se s leknutím probudila a uhodila se o postel. „Au,“ chytila se za hlavu. Rázem ale na bolest zapomněla. Myslela jen na sen, ze kterého se právě probudila. Byl to určitě ten nejdobrodružnější sen, jaký se jí kdy zdál. Jenže teď už byla Eliška probuzená a tmy se docela bála, proto popadla Knoflíka a bosá přeběhla k mamince a tatínkovi do ložnice. Tiše si vlezla k mamince pod peřinu a zkoušela znovu usnout. Ale nešlo jí to.

„Mami?“ zašeptala.

„Hm?“

„Já jsem měla zajímavý sen,“ chtěla si povídat.

„Bála ses?“ zeptala se tiše maminka a přitáhla si Elišku k sobě. „Je ještě noc, povíme si to ráno, ano?“ zachumlala ji pod svou peřinu a obě zase usnuly a spaly až do rána.

„Beruško naše, vstávej.“ Maminka tiše budila Elišku a opatrně ji odkrývala. Elišce se vůbec nechtělo, a tak studené nožičky

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kouzelný batůžek.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.